

Одна сім'я

Марія Пригара

Стоїть в саду великий дім,
Веселий дім,
Шумливий дім,
А що за гамір в домі тім,—
Вам навіть не вгадати.

Хто там за вікнами кричить,
Пищить, гукає, цвірінчить,
Мов сто птахів надвечір
На дереві щебече?

Можливо, щиглики, шпаки
Чи ще крикливіші пташки,
Нам зовсім не знайомі,
Живуть у цьому домі?

Але ж відомо, що в пташок
Нема штанців і пелюшок,
І кожен знає, що в пташок
Немає зовсім іграшок!

Кому ж це сушать пелюшки?
Кому приносять іграшки?

У домі цім нема птахів,—
У нім живе малеча,
Сто малюків, а не шпаків
За вікнами щебече.

Один ще в ліжечку лежить,
А другий став на ніжки —
Ступнув, упав, полежав мить
І знову диба пішки...

Такий тут писк, такий тут спів
Не треба й соловейка!
Аж сто сестричок і братів —

Чималенька сімейка!

Повинні в рідній жити сім'ї
Усі як є малята.

Вони ж не виростуть самі,
Без мами і без тата,

Бо хто подбає про маля,
Попестить і зогріє,
Коли воно ще немовля,
Нічого ще не вміє?

А от у наших малюків
Було велике горе:
Не стало в декого батьків
Чи мами дуже хворі...

Та для малих цей світлий дім,
І тут вони зростають в нім,
Живуть усі в одній сім'ї,
Завжди у затишку й теплі.

Вони — сестрички і брати,
І тут їм хороше рости!

З ляльками гарний грузовик
В кутку побачив Вова,
І хоч ходити ще не звик,
Вперед ступив раптово.

Вхопив машину й возить скрізь.
Катає на підлозі,
Шофером буде він колись,
Поїде по дорозі.

Проїде тисячі шляхів,
Яким кінця немає...
А як машину вперше вів,
Нізащо не згадає.

А осьде знамениті

Матроси, кращі в світі,
Вони пускають зараз
Кораблики в кориті.

Оцей кораблик — Віті,
А той кораблик — Борі,
Кораблики в кориті
Пливуть, неначе в морі.

Бо це матроси вмілі
І навіть дуже смілі:
Самі здійсмають бурі,
Самі збивають хвилі!

А осьде, бачите, ходить
Навчається малеча
І, хоч не вміє говорить,
По-своєму щебече.

Вони всі потім підростуть
І підуть працювати,
Машини в небі поведуть,
Робитимуть верстати...

Але тепер оцей пілот
Ще власну ніжку тягне в рот,
І сам не знає він, чому
Так зараз весело йому.

А Галя вперше сіла,
Сказала перше слово,
Вона усе хворіла,
Та зараз вже здорова.

Її цілує няня:
— Моя ж ти говорушко! —
Дві вишеньки рум'яні
Чіпляє їй на вушко.

До Галі старші діти
Приходять поодиноці,

В садочку рвуть їй квіти,
Приносять їй гостинці.

Сміється Галя дзвінко,
Від сонечка рожева.
— Здорова будь, Галинко! —
В садку шумлять дерева.

А цей садок — красивий.
А цей садок — не простий:
У ньому вишні й сливи
З дітей завбільшки зростом.

З заводу [добрі хлопці]
Сюди недавно вийшли,
Вони гуртом на сонці
Садили сливи й вишні.

— Глядіть, не засихайте!
Ростіть високі й пишні!

У сонячну погоду
Давайте прохолоду

Та ягоди чудові,
Солодкі, як медові,
Приносьте нашим дітям,
Щоб вирости здорові!

І от ростуть на пустирі
Дерева і травичка,
І перші ягідки вгорі
Червоні криють личка.

Для малюків цей сад і дім,
Вони живуть в родині,
А як зростуть — трудом своїм
Віддячать Батьківщині.